

מקום האבנים הכועסות

בצפת

כניסת הבית

חותמת שפוע לבן

מתאים לכסא גלגלים.

המלחמה יצרה נחיצות.

אדריכל גבון תכנן בו

בורות לפרחים.

אך ההעדרות השכיחה מהמשכון,

בארץ השחונה הזו

הכתיבה לשים בן אבנים.

בערוגות האבנים נובט מזמן לזמן

צמח גלילי שחמק מן הבר -

צלף קוצני.

בלילות הקרים נאנחות האבנים וכועסות -

מדוע מיידים אותן.... ילדים?

הן לא רוצות ובוכות

נסדקות ומתפרקות.

התנים והשועלים מקשיבים לקולות

ועונים

למנגינת האבנים ששפתן

(שאינה מפרה לתושבי המקום)

מתפרשת כשתיקה.

הנחיה

בשמים הכה נחש האש

הניח אחריו נפיץ חזק

הגשם סביבם התקשה -

כדורים לבנים קפצו במדשאה.

עמדתי והסתכלתי

בברד הקבד -

פצע חי כותב בטבע.

בין פס לבן לצהוב

בדרך מצפת לראש פנה

הכנרת נעלמה מאחורי

ענן אפר כבד. המכוניות נעות

בהלוך נמוך של יצורים מפת,

בין פס צהוב לפס לבן

אורות

גבוהים

מטליות ענפי האקליפטוס

מטלטלות ברוח הזרה

מול השירה הארבה,

המתפתלת עם אורותיה

האדמים

המסמנים

מקום ששירות סוסים וגמלים

לעתים

הפרדים למשא נהגו לעבר

להביא מצרכים

השודדים

ארכו בדרכים,

והחיים

כמו היום נלקחו

לפעמים -

ענין של מזל

לפצועים קשה

לא היה כל סכוי

בטרם היות ראש פנה

כל מי שהגיע לצפת

התפלל על חייו.

ספר שיריה של אורה עשהאל רעפת הזמן
עומד לראות אור בהוצאת ספרי 'עתון 77'